

ΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνιακόσα καὶ χίλια κι' ἐπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως ἔμην—ὁ ἐκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Τρίτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ Μάρτη,
ποῦ τὸν λὲν κατσουλογδάρτη.

**Ἀποκρηῆς τραγούδια
γιὰ νὰ τὰ λὲν τὰ βούδια.**

Φ.—Ἦλθες, Ἀπόκρηα τρελλή,
'στὸν τόπο τὸν μακάριο...
δέξου κι' ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ
νέο μεγαλυνάριο.

Ἐμπα, Ρωμῆ μου, 'στὸ χορὸ
καὶ βάλ'ε' στὸ κρασί νερό,
καὶ πές Ἀποκρηάτικα
καὶ φρέσκα καὶ μπαγιάτικα.

Πάλι, Καρνάβαλε, πατεῖς
'στὰ δοξασμένα μέρη,
καὶ μορμολύκεια κρατεῖς
μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι.

Γιὰ γὰρ χαρμόσυνο μ' ἐκείνους, ὅπου κλαῖνε,
Καρνάβαλε καὶ μένε,
καὶ τ' ἄλλο κλαίει θλιβερά
μ' ὅσους γελοῦνε μιὰ χαρά.

Ὅσοι φασαρμύνικαις, βαρεῖτε ταμπουράδες,
καὶ γὰρ τὸ μέλλον θρίαμβοι μεγάλοι ψιθυρίζονται...
Ὅσοι μὲ τὸ Ρωμαῖκο καμπόσοι μασκαράδες,
καὶ μὲ τὸ μούτρο των εὐθὺς ἀναγνωρίζονται,
καὶ ἄλλοι, Περικλῆ, σὲ τούτῃ τὴν Ἀλάσκα,
ἀναγνωρίζονται χωρὶς νὰ βάλουν μάσκα.

Ἀπόκρηα πηδᾷ τρελλή
κι' ἔλα κι' ἐμεῖς, βρε κουρελῆ,
ν' ἀνέβωμε' στὸ κάρρο.

Ξεφωνητὰ νὰ βγάλωμε
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ ψάλωμε
καὶ τὸν κακὸ τους φλάρο.

Ἐλ' Ἀπόκρηα μὲ γέλοια
κι' ἄνοιξε κρασιοῦ βαρέλια
νὰ ἀναγενοῦμε σκνίπες.

Ποῦντος ἐνιακόσα κι' ὀγδοηταένα,
φεύγουν Καρνάβαλα κρυολογημένα.

Δώσε μας ἀδριαντροπιὰ,
δώσε μας παληανθρωπιὰ,
καὶ μεγάλαις παρλαπίπαις.

Γέλα μὲ τὰ βάσανά μας,
φτέρωνε Ρωμηῶν πατούναις,
σκέπασε τὰ μούτσονά μας
μὲ γαῖδουριναῖς μουτσούναις.

Πρόβαλε, Διδόνυσε,
καὶ τραγουδὶ τόνισε
μέθης ἐδῶ πέρα.

Τοὺς Ρωμηοὺς ἐρέθισε
κι' ἀμεθύστους μέθυσε,
τοῦ κρασιοῦ πατέρα.

Μὲ Βακχίδες κοὶ Μαινάδες
ξαναπρόβαλε, μπεκρῆ,
νὰ φρενιάσουνε τσολιάδες
καὶ μεγάλοι καὶ μικροί.

Ἐλ' στοῦ χοροῦ τὸ κράτος
εὐθυμος, χορευτικός,
νὰ χορευῇ κι' ὁ χορτάτος,
νὰ πηδᾷ κι' ὁ νηστικός.

Ἐλα κάτι νὰ γενῇ
καὶ νὰ ψάλουν Σειληνοὶ
μὲ τὰ πόδια τὰ τραγίσια
τὰ Ρωμαῖκα μεθύσια.

Νάμπουν μέσα σὲ τεμένη,
κι' ἐκεῖ πέρα μεθυσμένοι
νὰ γλεντίσουν, ν' ἀποκρέψουν,
κι' ὅλα νὰ τὰ μασκαρέψουν.

Ν' ἀνεβῇ ψηλὰ σὲ κάρρα
καθεμία ψωροκάρα,
κι' ἀπ' ἐκεῖ πολλὰ νὰ λήγῃ
γιὰ παλῆα καὶ νέα κλέη.

Τί χοροί και τί μεθύσια !...
Ωχ ! ψυχή μου σ'τά Πατήσια.
Μές σ'τήν άναπαράδισά
σάν Φαλσάφ κι'εγώ, παιδιά,
σέ βαρέλι θά καθίσω,
νά χορέψω, νά μεθύσω.

Ωχ ! τί γλέντι θά γενή !...
κι'έξ χορέψουν οί τρανοί
των Ρωμηών Μαχαργιάδες
νά χαρούνε κι'οί Ραγιαδες.

Θέλω σήμερα Σατύρους
μέ κοκκινισμέναις μύταις,
θέλω σ'τοῦ χοροῦ τούς γύρους
κι'όλους τούς Άγχιαιτείταις.

Θέλω νά κοπάσουν θρήνοι,
νά ξεχάσουν μέραις μαύραις,
θέλω νά χαρούν κι'έκεινοι
μέ τῆς φετεινῆς παλάθραις.

Θέλω νά διασκεδάση
κι'ήδίκη μας κοινωνία,
και τούς πρόσφυγας νά πιάση
μιά χορευτική μανία.

Θέλω νά βαρουν λαντέρναις
εἰς τήν γῆν των άρουραίων,
και νά λένε σέ ταβέρναις
τά τραγούδια των Φεραίων.

Θέλω στομαχιῶν λιγούραις,
μούτρα θεοηστικά,
θέλω και χορῶν φιγούραις
μέ Μακεδονίστικα.

Θέλω μπάλων άποφάγια,
μά κι'άπρὲ μιντι και τσάγια
σ'τά Παντρεμενάδικα
και σ'τά Πιθαράδικα.

Κι'ή ξεκάλτση ποθῶ
μία Πομπαιδοῦ νά γένη,
και νά παρακολουθῶ
τῆς προόδου τήν Κλωθῶ
μέ πιθάρι Διογένη.

Θέλω νύκτας θεελλώδεις
σ'τό παρκέ κι'αὐτοῦ κι'έκεινου,
μά και πυρετούς ελώδεις
δίχως κόκκον καν κινίνου.

Θέλω νάλθῃ πνεῦμα νέον
σ'τήν φυλήν των κεχηναίων
και νά τήν έξευγενίσῃ.

Θέλω τρόπους μόδας ξένης,
κρίκετ, μπρίτζ, φούτ-μπῶλ, λοντένους
και μέσ'τὸ Βατραχονῆσι.

Θέλω νά μὴ ζῇ κανεῖς
ἐκ τῆς ράτσας τῆς συγχρόνου
δίχως νά ναι συγγενής
ἢ πολὺ γνωστός τοῦ Θρόνου.

Θέλω τούτους τούς καιροὺς
κορδωμένους κι'ίλαρους
νά κυττάζω τούς ἐν τέλει.

Πλὴν κι'ή νόσος ἱλαρὰ
των προσφύγων τὰ μωρὰ
δέκα δέκα νά τὰ στέλλῃ.

Θέλω λόγια κουτουροῦ
και μιά Δόξα μασκαροῦ
σ'όλους κομφετι νά ρίχνῃ,
και σ'τούς άνδρας τοῦ καιροῦ
τῆς πατούναις τῆς νά δείχνῃ.

Θέλω θέλω θέλω θέλω,
Περικλέτο μασκαρᾶ,
νά σέ κάνω Κολονέλο
μέ σπαλέταις και φτερά.

Χόρεψε νά σέ χαρῶ...
φτοῦ και Βούλγαροι και Βλάχοι...
μπᾶτε τώρα σ'τὸ χορὸ
κι'έξ τὰ κλαίγεται ποῦ τᾶχει.

Τούτ'ή γῆ μας μέ τάρχαϊα
γῆ δὲν φαίνεται τυχαία,
τούτ'ή γῆ των Παρθενῶν
βγάζει πλῆθος ἡμιόνων.

Τούτ'ή γῆ των καφενέδων
βγάζει πλῆθος κουενέδων,
τούτ'ή γῆ μέ τούς κοτίλους
βγάζει πλῆθος Άρλεκίνους,
και κηφῆνας και παληάτσους,
πούχουν μάγουλα γιὰ μπάτσους.

Τούτ'ή γῆ μας, ποῦ μέ κρότους
σκιάζει ξένους κι'άλλοφύλους,
βγάζει και πολλοὺς Κισώτους,
ποῦ κυποῦν άνεμομούλους.

Τούτ'ή γῆ μέ τὰ λειοντάρια
βγάζει λίραις γιὰ χορτάρια,
και μουφλούζικα τεφτέρια,
και πολλοὺς μέ πέντε χέρια.

Τούτ'ή γῆ μέ τὰ σαλόνια
και μέ τούς πλουσίους κώμους
σκιάζει και συχνά κανόνια
και δὲν ἔχει κι'ὑπονόμους.

Τούτ'ή γῆ μέ τῆς κονίστραις
βγάζει των χορῶν τσακίστραις
και των δρόμων ξεσκονίστραις.

Τούτ'ή γῆ τῆς τεμπελιάς
βγάζει στρουγγαῖς, βγάζει σάναις
τῆς Κορδόναις, τῆς Ἐληᾶς,
ποῦναι γιὰ τὸ τρώγε μάνναις.

Τούτ'ή γῆ, ποῦ σπάζει κρίκους,
βγάζει τῆς Φραγκιάς πιθήκους,
μά και ληστοφυγοδίκους.

Τούτ'ή γῆ μας ἡ Ρωμῆ
βγάζει τόση φρονιμιά,

ποῦ δὲν τήν χωρεῖ τὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαίτη.

Στιχουργὲ τοῦ κάρρου σφρίγα
μέ τοῦ γένους τούς λογάδες...
θέλω θούρια τοῦ Ρήγα
και μπρελάν ἀπὸ Ρηγάδες.

Όλοι τοῦτον τὸν καιρὸ
μπᾶτε μέσ'σ'τὸ χορὸ
νά χορέψωμε λιγάκι
μέ τὸν Κόντε τὸν Γεωργάκη.

Κι'εγώ, καὺμένη Φασουλῆ,
μαζί σου θά πηδήσω,
κι'εγώ σάν ξένοιστο πουλί
θά γλυκοκελαδήσω.

Κέρνα, καὺμένη παππαδιά,
κι'εγώ σπάσωμε μπουτίλιας,
κι'οἱ βουλφηροί, βρε παιδιά,
τῆς πῆρανε τῆς χίλιας.

Τῆς πέπωσαν οἱ σεβαστοὶ
μέ τῆς τραναῖς τῆς γλώσσαίς,
και θάλθουν τήν Σαρακοστή
νά πάρουν ἄλλαις τόσαις.

Πάρλατε, Κόντε πσελεπῆ και πρῶτε καπετάνο,
και παίζε μας τὰ ρόπαλα μέ τὸν ρεπουμπλικάνο.
Κι'ἐν ἀργίνισῃ νά τὰ πῆς τὰ πάθη σου τραγούδια
τὸ περιόλι τῆς Ἀρχῆς δὲν βγάζει πιά λουλούδια.
Κι'ἐν ὅσῃ μέ τούς φίλους του τραβᾷ τὰ περιγράφη
κι'ἐν ὅσῃ Καρνάβαλος, μπόρετ πικρά νά κλάψῃ.

Ρουσφέτια τοῦ Κορφιᾶτη μας γυρεύουν δλοένα
κι'ὁ Θεοτόκης ἔλεγε πῶς τᾶχει μοιρασμένα.

Τοῦ Θεοτόκ'οἱ σεβαστοὶ
ζητοῦν ρουσφέτια δύο,
κι'αὐτὸς φωνάζ'Ιταλιστί :
πὲρ μπάκο και πὲρ δίο.

Τὸν πιάνουν ἀπὸ τὸν λαϊμό,
τά δηρὸ τὰ κάνουν τρία,
κι'έκεινος λέει μέ θυμό :
γικμά φιλοπατρία.

Κουβένταις μέσ'σ'τῇ Βουλῇ
και γιὰ τήν γλώσσα σεβαράς,
και βγάζ'ή γλώσσα των μαλλί
γιὰ μαλλιαροὺς και μαλλιχαῖς.

Ἦπια κρασί κι'έμεθυσαν κι'έδιβάσαν βιβλία,
ποῦ γράφονται γι'ἀρσενικά και θήλυκά Σχολεία.
Τὰ διδάσαν κι'εφώνασαν σ'έκείνην τήν Παλλάδα :
ψευτοφυλλάδες τρέφουνε πρῶτη ψευτοφυλλάδα.

Άκουσα τόσους ρήτορας, κι'έμαθα σ'τά γεράματα
πῶς μόνο σ'τὸν περίπατο μαθαίνονται τὰ γράμματα,
κι'έκεινος ὅπου σήμερα σοφὸς νά γίνῃ θέλει
σύμφωνα μέ τὸν Πλάτωνα και τὸν Ἀριστοτέλη,
ἀς φασκελώσῃ και Σχολεία και κάθε παιδαρχία,
κι'εγὼ περπατῶ σ'τὸ Δάπτειο και σ'τὴν Δενδροστοιχία,
κι'ἐν ἑκεί' πέρα γράμματα δὲν μάθῃ, κουενέ,
μά θά τὰ μάθῃ σίγουρα μέσ'σ'τὸν καφενέ.

Άκουσα τόσους ρήτορας κι'εγώ προσεκτικὸς
κι'έγινεκα φιλόσοφος περιπατητικὸς.
Ἐνόησα πῶς γίνονται φαστήρες εἰς τὰ γράμματα
κι'ἐμούντζωσα γραμματικάς, δασκάλαις και δασκάλους,
κι'ἐπῆγα σ'τὸν περίπατο κι'έμαθα τόσα πράγματα,
ποῖος μασκαράδες δέχεται και ποῖα θά κάνῃ μπάλους.

Ἀκουσα τόσους ρήτορας—μεγάλο τῶνομά των!—
 κι' ἔτσι φωτίστηκα κι' ἐγὼ περὶ διὰ γραμμάτων.
 Αὐτὸς φυλλάδες δὴ καὶ τρεῖς ἐγύρευε μὲ τόνο
 κι' ἐκεῖνος μία μόνο.

Μὰ δὲν ἀλλάζουν κεφαλὴς
 καὶ μὲ τὴ μιά καὶ τῆς πολλὰς,
 καὶ ζήτω κάθε Σακκουλές,
 περίπατος καὶ ναργιλές.

Μὲ μαλλιαροὺς κι' οἱ Βουλευταὶ περνοῦν τὴν τεμπελιά των
 κι' ἀπ' ἔξω πρόσφυγες πολλοὶ τραβοῦνε τὰ μαλλιά των.
 Ζητοῦν τοῦ κράτους συνδρομὴ καὶ τρέχουν στὴ Βουλὴ του,
 μὰ τὸν κασσίδη κούρεψε καὶ πάρε τὸ μαλλί του.

Εἶδα καὶ πέθαιναν πολλὰ τῆς Ἀγχιάλου θρέμματα
 καὶ τὸ Κουβέρνο' νόμιζε πῶς τόκαναν στὰ ψέμματα.
 Μὲς στὴ Βουλὴ γιὰ μαλλιαροὺς
 δεινὴ γλωσσομανία,
 καὶ στῶν προσφύγων τοὺς πωροὺς
 δουλεύει πνευμονία.

Ἀκουσα τόσους ρήτορας περὶ διὰ γραμμάτων
 κι' ἐμπρὸς ἡ κόρη τοῦ Διὸς ἐπρόβαλε χορεύουσα,
 κι' Ἀγχιαλείταις ἄκουσα στὸ ψυχομάχημά των
 νὰ λένε γιὰ τὴν μαλλιαρὴ καὶ γιὰ τὴν καθαρεύουσα.

Ἐξέχασαν τὰ πάθη των καὶ τὰ Στεφανοβίκεια
 καὶ πέθαιναν μὲ σχόλια γιὰ γλώσσαις καὶ γιὰ Λύκεια,
 καὶ ρήτορες τοὺς τάφους των ἐξύμνον φλογεροί
 καὶ μὲ τὴν καθαρεύουσα καὶ μὲ τὴν μαλλιαρὴ.

Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸ χορὸ
 μ' ἓνα κορμάκι λιγερὸ
 καὶ μέσηντιλικάτη,
 τοῦ πρέπει στέφανο χλωρὸ
 καὶ σκόρδο γιὰ τὸ μάτι.

Φασ. ὦχ! μεθύσι καὶ χοροὶ!...
 κι' ἄς περνοῦν ἀγκαλιασμένοι
 μαλλιαραὶς καὶ μαλλιαροί,
 κουρεμένοι, κουρεμένοι.

Δὲν θαυμάζω τοὺς πατέρας ὅσο τὸν Κολοκοτρώνη,
 ποῦ μὲ περικεφαλαία σιγηλὸς τοὺς καμαρώνει
 καὶ μ' ἐκεῖνο τᾶλογό του στὸ κυνήγι δὲν τοὺς στρώνει.

Κύτταξε χορῶν καρέ,
 μὰ καὶ μοῦτρα σὰν κερὶ...
 σὲ γνωρίζω, μαλλιαρέ,
 σὲ γνωρίζω, μαλλιαρὴ.

Σὲ γνωρίζω, κουρεμένε,
 σὲ γνωρίζω, κουρεμένη,
 μασκαρᾷ δαιμονισμένε,
 μασκαροῦ δαιμονισμένη.

Ἐ! μασκαράδες καὶ σ' αὐτὸ κι' ἐκεῖνο τὸ σαλόνι...
 καὶ πῶς διασκεδάσετε καὶ πῶς περνοῦν τὰ βράδια σας;
 κανέναν στὴ μπουτσούνα μας τὸ χέρι μὴν ἀπλώνη,
 μᾶς ξέρετε, σᾶς ξέρομε, καὶ κάτω τὰ ξεράδια σας.

Χαρά' στο τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ πιέτε μ' εὐθυμία...
 χαρά' στο τὸ Ρωμαϊκὸ κι' ἄς πιθοῦμε κι' ἄλλη μία,
 καὶ μέσα σὲ Παράδεισο πολιτικῆς Νιρβάνας
 νὰ ξανακάνη νάνα του,
 καὶ βάλετε, μωρὲ παιδιὰ, λόγια τῆς καρδιάνας
 στὴν ἄδεια καρδιάνα του.

Χαρά σ' ἐκεῖνον, ποῦ μετρεῖ χωρὶς καὶ μὴ καὶ λύπη
 τῆς μύγαις ποῦ κουρνιάζουνε σὲ καπουλιῶν ξεγδαρμά...
 γιὰ τοῦτον ὕπνος, ὄρεξις, κι' ἱπποποτάμου λίπη,
 γιὰ τοῦτον διασκεδάσεις καὶ Καρναβάλων ἄρματα.

Μέθυσε, Περικλέτο μου, καὶ γίνε μία τάβλα
 γιὰ νάβρης ἴσια τὰ στραβά, νὰ δῆς χρηστὰ τὰ φαῦλα.
 Ἐχω κρασοκατάνυξι, παρὰ ποτε μεγάλη
 κι' ἄς δοῦμε τὸν Καρνάβαλο κι' ἐφέτος τί θὰ βγάλη.

Ἐχω κρασοκατάνυξι, κι' ἐδίβα τὸ Κουβέρνο...
 μᾶρς κλαπαδόραις, τούμπανα, ζουρνάδες, καραμουτζαί...
 πῶς ἤθελα παντοτεινὰ νὰ δίνω καὶ νὰ πέρνω
 χίλιας χιλιάδες φάσκελα, χίλιας χιλιάδες μούτζαι.

Ἐχω κρασοκατάνυξι, καὶ θέλω νὰ μιλήσω με
 γιὰ γλωσσικὰ ζητήματα,
 καὶ πᾶμε νὰ τὰ λύσω με
 μὲ τὸν σὲ προσφύγων μνήματα.

Ἀχ! οὐρανέ, ποῦσαι ψηλά, κατέβα κάνε κρίσι,
 ἂν πρέπει καὶ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς κανέναν νὰ δακρύση.
 Βροντᾷς καὶ βρέχεις, οὐρανέ, καὶ βγαίνουν σαλιγκάρια,
 μὰ πότε γιὰ τῆς ράχαις μας θὰ βρέξης καὶ σαμάρια.

Μασκαρευτήκαν ὄνειρα τοῦ γένους χρυσοπτέρωτα
 κι' ἐγίναν δὴ παραδιῶν μὲ τὸν παρὰ τὸν ἔρωτα.
 Μόσχος χρυσοῦς μοσχοβολεῖ κι' ὑψόνετ' ἐπὶ θρόνου...
 γεῖά σας, τῆς Μπόρσας Ἑλληνες... ἐδίβα... καὶ τοῦ χρόνου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὶ περίφημον ραφεῖον τῶν κυρίων Μενδρινού,
 ποῦ δικαίως χαίρει φήμην Καταστήματος κλεινοῦ.
 Δρόμος Ὁφθαλμιατρείου, δύο φέρον ἀριθμόν,
 τί κομψότης καὶ τί χάρις μ' ἓνα τέλειον ρυθμόν,
 κι' ἐξ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ὑφασμάτων τόσος πλοῦτος,
 ποῦ τὸν βλέπεις καὶ φωνάζεις: ὦχ! ψυχὴ μου, τεῖναι τοῦτο!
 Ἐφυγε κι' ὁ Λεωνίδας εἰς Δονδίνον καὶ Παρίσι
 καὶ ποῖος ξέρει μὲ τί πρᾶγμα διαλεκτὸ θὰ μᾶς γυρίση.

Στῆς Σμύρνης τὸ μεγάλο Καί, ποῦ τὸ θαυμάζουν ὅλοι,
 τί καφενὲς θαυμάσιος τοῦ Τζάννε τοῦ Μανώλη.
 Ἐκεῖ στοῦ Τζάννε τὸν Ἑρμὴ καφενὲς λαμπρὸς μὲ κροῦστα
 καὶ ναργιλές ἀληθινὸς γιὰ καθενὸς τὰ γούστα,
 κι' ἐφημερίδες διεθνέες κι' ὅλα τῆς γῆς τὰ φύλλα,
 κι' Ἑβραϊκά καὶ Τούρκικα, μὰ καὶ ποτὶ ποικίλα.
 Ὑπηρεσία πρόθυμος, ἄκρα καθαριότης,
 νάταν ἐκεῖ κι' ὁ Φασουλῆς, ὁ πρῶτος καφρεπότης.

Ὁ Σύλλογος ἐξέδωκε βιβλίων ὠφελίμων
 Μελέτην, περιοδικὴν
 ὑπέροχον, μοναδικὴν,
 κι' ὑπὸ καλὰ μὲν ἀληθῶς γραφόμενον δοκίμων.